

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

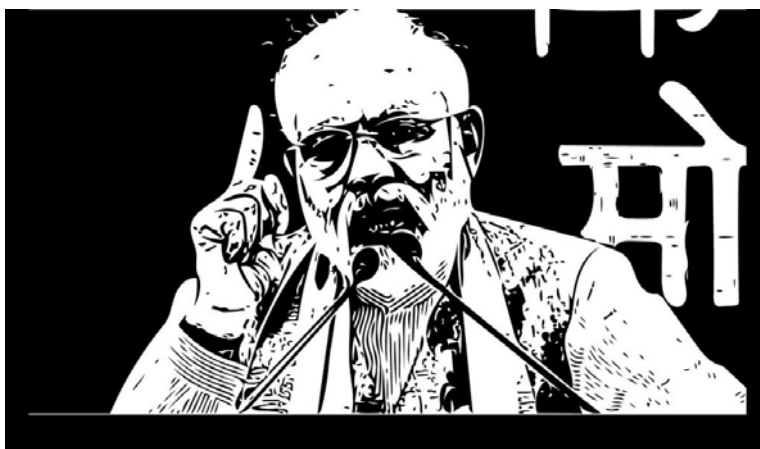
سیاسی

نویسنده: کلاوس واگنر

فرستنده: عثمان حیدری

۰۸ جولای ۲۰۲۰

پوپولیسست‌های واشنگتن و دهلی با آتش بازی می‌کنند!

در پی همه‌گیری کرونا، روابط ایالات متحده و چین به شدت متشنج شد. دولت امریکا می‌کوشد با لفاظی‌های بی حد و مرز ضدچینی اذهان را از کارنامه مصیبت‌بار خود در بحران منحرف کرده و چین را مقصر جلوه دهد. به طور همزمان، امپراتوری برای حفظ تسلط جهانی خود، به نوعی مبارزه نهائی اقتصادی-سیاسی و تکنولوژیک روی آورده است، مبارزه‌ای که می‌باید از صعود بیش‌تر قدرت آسیائی با همه وسایل جلوگیری کند. بدیهی است که دولت مودی در این میان نقش شریک کوچک‌تر را برای خود در نظر می‌گیرد.

درگیری بین نیروهای ارتش چین و هند، برای نخستین بار در چهار و نیم دهه اخیر، کشته به جای گذاشت. طرف هندی از دست کم ۲۰ سرباز کشته شده شکایت می‌کند. هنوز هیچ خبری در مورد ضایعات چینی‌ها در دست نیست. در شب ۱۵-۱۶ جون، نیروهای دو طرف در دره گالوان به یک دیگر حمله کردند. دره دورافتاده و غیرمسکونی کانون درگیری است که مدتی بین دو کشور هسته‌ای شدت یافته است. این منطقه در ارتفاع ۴۰۰۰ متری در منطقه لاداخ قرار دارد و بخشی از خط مرزی دراز ۳۴۰۰ کیلومتری و بعضاً بسیار مشاجرهمیز آن است. از آنجائی که هنوز بر روی یک مرزی نهائی توافق حاصل نشده است، این «خط کنترول موجود» (Line of Actual Control) به طور موقت عملکرد یک مرز را به عهده دارد. اکنون هر دو کشور نیروهای نظامی قابل توجهی را به دره گالوان گسیل کرده اند.

هر دو طرف یک دیگر را به آغاز درگیری متهم می‌کنند. این اختلافات گاهی شدید، بر سر احداث جاده‌ها و دیگر زیرساخت‌ها مطرح می‌شوند. درک این مسأله دشوار است که چرا دو قدرت بزرگ و هسته‌ای باید به خاطر چنین مسأله بی‌اهمیتی در مقابل هم تا آستانه یک جنگ، مانور دهند.

مشکل مرز و تاریخ طولانی آن به همان اندازه پیچیده است، که درگیری غیرضروری است. اصولاً، این درگیری، مانند بسیاری درگیری‌های دیگر در جهان، بر میراث تأسفبار گذشته استعماری و سلطه امپراتوری، پی‌آمدهای ستراتیژیک «بازی بزرگ» بین انگلیس و روسیه بر سر آسیای میانه، شرایط دشوار مبارزه رهائی‌بخش ملی، هم در هند و هم در چین، و سرانجام قطب‌بندی‌های حاصله از چرخش ستراتیژیک جنگ سرد، مبتنی است. متأسفانه، در اینجا نمی‌توان به این داستان پیچیده به صورت کامل پرداخت. اما، لازم به ذکر است که هر دو کشور به ترتیب تا سال ۱۹۴۷ و ۱۹۴۹ حاکمیت مستقلی نداشتند. کدام یک از طرح‌های مرزی مختلف و مخدوش را آن‌ها از حاکمان استعمارگر پیشین و قدرت‌های اشغالگر به وام گرفته و به نام خودشان ثبت کردند نیز به تضادهای پیچیده‌ای بستگی دارد که هر دو قدرت در دهه ۵۰ و اوایل دهه ۱۹۶۰ میلادی با آن دست به گریبان بودند.

با آن‌که پس از انقلاب چین، در ابتداء یک رابطه دوستانه مشاهده می‌شد که با حضور مشترک نخست‌وزیر چین چو ننگ‌لای و نخست‌وزیر هند جواهر لعل نهرو در کنفرانس باندونگ در جاکارتا در سال ۱۹۵۵ مورد تأیید قرار گرفت، اما درگیری پیرامون تبت - ارتش آزادی‌بخش خلق چین به حکومت روحانی - فئودالی در تبت پایان داده بود - فرار دالانی لاما به هند و تأسیس دستگاه جدائی‌طلب و ضد چین وی در تارامشالا سایه‌های سنگینی بر این روابط افکنده بود.

تخریب اتحاد چین و هند در دهه ۵۰ می‌تواند یکی از موفقیت‌های بزرگ سیا و «برنامه تبت» گسترده آن تلقی شود. گیالو تندوپ (Gyalo Thondup)، برادر دالانی لاما، از سوی آژانس به مثابه یک «سرمایه‌گذاری خوب» به حساب می‌آمد. سرویس مخفی آمریکا جدائی‌طلبان تبت را با بودجه قابل توجهی آموزش می‌داد و از نظر مالی تأمین می‌کرد و از طریق رسانه‌های بین‌المللی تحت پوشش خود به اربابان فئودالی سابق کمک کرد تا به نوعی مقدس جلوه داده شوند.

در سال ۱۹۶۷، کشمکش چین و هند به مرحله درگیری نظامی رسید که در آن، تا آنجا که مشخص است، چند صد نفر از نظامیان جان باختند. اما از سال ۱۹۷۵ آرامش گسترده‌ای برقرار است، نوعی تفاهم موقت (Modus vivendi).

با این حال، روابط چین و هند بتازگی به طرز چشم‌گیری رو به وخامت گذاشته است. در هند، دولت هندو-ناسیونالیستی نارندرا مودی (Narendra Modi) به قدرت رسیده است. مودی به وضوح در برابر ابتکار «یک کمربند و یک جاده» چین موضع گرفته و به طور فزاینده‌ای به ایالات متحده، به ویژه دولت ترمپ نزدیک شده است. این تغییر ستراتیژیک به سمت «قرن اقیانوس آرام» و نزدیکی با هند قبلاً از سوی امپراتوری ایالات متحده در زمان بارک اوباما در سال

۲۰۱۱ انجام شده بود. ترمپ سپس «منطقه هند و اقیانوسیه» را به عنوان منطقه مورد علاقه ایالات متحده در اجلاس APEC در ویتنام در سال ۲۰۱۷ تعریف کرد.

در پی همه‌گیری کرونا، روابط ایالات متحده و چین به شدت متشنج شد. دولت امریکا می‌کوشد با لفاظی‌های بی حد و مرز ضدچینی اذهان را از کارنامه مصیبت‌بار خود در بحران منحرف کرده و چین را مقصر جلوه دهد. به طور همزمان، امپراتوری برای حفظ تسلط جهانی خود، به نوعی مبارزه نهائی اقتصادی-سیاسی و تکنولوژیک روی آورده است، مبارزه‌ای که می‌بایست از صعود بیش‌تر قدرت آسیائی با همه وسایل جلوگیری کند. بدیهی است که دولت مودی در این میان نقش شریک کوچک‌تر را برای خود در نظر می‌گیرد.

تارنگاشت عدالت

منبع: عصرما، ارگان حزب کمونیست المان